

Маки

Микола Руденко

Це так було: тут, під горою, ніч,
А десь по той бік починався ранок.
Шукаючи казкових самобранок,
Ми ранкові виходили навстріч.

Витрушувала з неба свій рукав
Богиня вроди — голуба Венера.
Та й натрусила:
мов огнисті пера,
Палахкотіли маки поміж трав.

Спливав над скелями легкий димок.
Вам казки треба?..
Ось вона, будь ласка!
І дудкою вівчарика-підпаска
У маках дуденів прудкий струмок.

А маки то сміялись, то, ачей,
Щось шепотіли в далі неозорій...
Отак, напевне, виглядають зорі
У вимірі, незримім для очей.

Там є свої луги, свої моря.
І, може, хмари — це небесні маки.
Для цього зараз є усі ознаки —
Їх підсвітила вранішня зоря.

Радій красі — хай диво не зника,
Нехай співа в тобі клітина кожна...
Якби ж у те було повірить можна,
Що ти усюди, земле, отака!

Озався біль, який давно несучи:
Навчіть мене, до смутків неохочі,
На все у світі затуляти очі.
Щоб тільки бачити оцю красу,

Навчіть, щоб я нарешті поборов
Ці зойки над гірською течією:
То проступає із землі моєї
Розхлюпана в тисячоліттях кров.